

[Aksel Møller.]

skulle rejse, eller at hans rejse ikke var betydningsfuld. Jeg beder den højtærede minister lægge mærke til dette.

Derefter vil jeg gerne spørge: Hvorfor skulle det i det hele taget være at sigte lavt at nævne denne rejse? Hvad knytter der sig til denne rejse, som er af en sådan karakter, at det at nævne den som et offentligt anliggende skulle være at sigte lavt? Den højtærede stats- og udenrigsminister kan jo ikke være to steder på samme tid. Det er derfor efter min mening et fuldstændig urimeligt angreb, den højtærede statsminister har rettet imod mig, et angreb, der ikke bygger på en nærmere overvejelse af det, der faktisk forelå, og det, jeg faktisk har sagt.

Jeg vil imidlertid gerne for at klare mit forhold til den højtærede statsminister, ikke mindst af hensyn til fremtiden, gøre en enkelt bemærkning. Jeg vil tillade mig at minde den højtærede minister om, at det vistnok nu er et års tid siden, jeg spurgte, om det ikke ville være det bedste for Danmark, at man ved en omdannelse af regeringen befriede den højtærede statsminister for det store hverv, han havde ved siden af sin statsministergerning. Jeg ved godt, at dette ikke har noget direkte med Ruslandsrejsen at gøre, fordi den højtærede statsminister blev opfordret til at tage derover som statsminister, men det forekommer mig, at det gang på gang er bekræftet, at den højtærede stats- og udenrigsminister pålægger sig som dette lands ledende mand en altfor stor byrde ved at fastholde disse to stillinger forenet i een person. Det vil fremover give anledning til megen kritik eller i alt fald megen bekymring og ængstelse for, at det ikke er muligt at bestride begge opgaver, som de bør bestrides. Jeg anser det i alt fald for at være uhyre vanskeligt for en minister i statsministerens situation at være så levende med indadtil som udadtil, som det er nødvendigt, i sådanne konflikt-dage som dem, vi nu har oplevet.

Lad mig have lov til at gennemgå dem omtrent i samme rækkefølge som den

højtærede statsminister. Han mindede om det møde, som folketinget afholdt, før det tog påskeferie — såvidt jeg husker fredag den 23. marts. Vi stod da i den situation, som ministeren skildrede. Konflikten var brudt ud, og stillingen var den, at der først af det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, derefter af det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen og af mig og så af statsministeren blev afgivet en række spontane udtalelser — spontane i hvert fald for det ærede medlem hr. Thorkil Kristensens og mit vedkommende — udtalelser, som gav udtryk for en fælles opfattelse af ønsket om, at konflikten blev bragt til afslutning.

Når den højtærede statsminister siger, at han ingen håndsrækning har fået, ikke så meget som en lillefinger, er en sådan udtalelse efter min mening helt urimelig. Hvad i alverden er meningen? Skal det være det ærede medlem hr. Erik Eriksen og partiet venstre, skal det være det konservative folkeparti, som i denne situation tager et initiativ? Initiativet må ligge hos regeringen, det er da klart. Vor stilling til initiativet kan den højtærede minister så beklage sig over eller give os blomster for, alt efter hvad han mener er passende.

Hvad er det så for et initiativ, som vi har skullet tage stilling til? Vi har ikke på noget tidspunkt siden den 23. marts hørt nogen offentlig udtalelse af den højtærede stats- og udenrigsminister om denne konflikt. Ikke på noget tidspunkt er den højtærede statsminister gået til radioen, f. eks. i aktuelt kvarter, for at give befolkningen en redegørelse. Ja, den højtærede stats- og udenrigsminister smiler, men havde det dog ikke været ganske naturligt, om det havde fundet sted den dag, da forligsmandsfor-slaget var en kendsgerning? (*Stats- og udenrigsministeren* [H. C. Hansen]: Havde det det?). Ja, det mener jeg det havde. (*Stats- og udenrigsministeren* [H. C. Hansen]: Det mener jeg ikke!). Nej, det må jeg gå ud fra. Jeg må gå ud fra, at det, der er sket, ikke simpelthen er det, at statsministeren har